

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Natuurbescherming	4
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	7
Volksverzekeringen	8
Sociale zekerheid overig	9
Bestuursrecht overig	12
APV-Exploitatievergunning	12
Vreemdelingenrecht	17
Asiel	17
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 743

MK ABRS, 13-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3431](#)

burgemeester van Apeldoorn.

Awb 1:3, 6:2, 7:1, 8:1

Coffeeshopbeleid 2013

BESLUIT. Gedoogverklaring verkoop softdrugs. De ABRS ziet aanleiding om haar rechtspraak voor coffeeshops bij te stellen. Voor coffeeshops wordt de lijn dat een gedoogverklaring voor de verkoop van softdrugs (inclusief de voorwaarden), een weigering van een gedoogverklaring en een intrekking van een gedoogverklaring voor de toepassing van de wettelijke regels over bezwaar en beroep zowel voor derden als voor de overtreder met een besluit worden gelijkgesteld.

[...] Op 17 januari 2020 heeft de burgemeester aan [appellant] een gedoogverklaring voor een coffeeshop voor de duur van 6 jaar gegeven. [...]

2. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de burgemeester het bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat de gedoogverklaring volgens de rechtbank geen besluit is en ook niet daarmee gelijk moet worden gesteld. [...]

Beoordeling van de gronden van het hoger beroep

Rechtsvraag

3. In geschil is of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de burgemeester terecht het bezwaar niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat de brief van 17 januari 2020 geen besluit zou zijn en ook niet daarmee kan worden gelijk gesteld. [...]

5. In de uitspraak van 24 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1356](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat de gedoogbeslissing, de weigering een gedoogbeslissing te nemen en de intrekking van een gedoogbeslissing, op een enkele uitzondering na, geen besluiten in de zin van de Awb zijn en daarmee ook niet moeten worden gelijkgesteld. Daartegen kunnen dan ook geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen worden aangewend. Voor deze lijn is gekozen om meer duidelijkheid te scheppen in de tot die tijd bestaande complexiteit in de rechtspraak en om verdere jurisdisering van het gedogen te voorkomen. In de uitspraak is toegelicht hoe via verschillende wegen wel een oordeel van de bestuursrechter kan worden verkregen over het al dan niet handhavend optreden, en dus het gedogen, door een bestuursorgaan. Een derde-belanghebbende kan opkomen tegen een sanctiebesluit dat hem niet ver genoeg gaat of, als er geen sanctiebesluit is, het bestuur om handhaving vragen en tegen een (afwijzende) beslissing op dat verzoek of het uitblijven van een reactie op dat verzoek rechtsmiddelen aanwenden. Degene die wil dat zijn handelen wordt gedoogd kan rechtsmiddelen aanwenden tegen een sanctiebesluit dat hij kan uitlokken door de overtreding te begaan. Een andere weg is het indienen van een aanvraag voor een vergunning of andere toestemming die op grond van de toepasselijke regelgeving is vereist en het vervolgens aanwenden van een rechtsmiddel tegen de beslissing op de aanvraag. Ook de derde-belanghebbende kan tegen deze beslissing rechtsmiddelen aanwenden. In de geschetste gevallen is steeds sprake van een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste en tweede lid, Awb respectievelijk het niet tijdig nemen van een besluit, dat op grond van artikel 6:2, onder b, Awb voor de toepassing van de wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep met een besluit is gelijk te stellen. Daarnaast is in de uitspraak van 24 april 2019 gewezen op de - algemene - lijn in de rechtspraak waarin in uitzonderlijke situaties een rechtsoordeel omwille van de rechtsbescherming met een besluit wordt gelijkgesteld.

6. De Afdeling heeft voor het maken van een uitzondering op de gekozen benadering alleen ruimte aanwezig geacht in zeer uitzonderlijke gevallen, waarbij genoemd wordt het geval waarop de uitspraak van de Afdeling van 9 maart 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP7160](#), betrekking had. Daarin werd de intrekking van de gedoogbeslissing om redenen van rechtsbescherming met een besluit gelijkgesteld omdat de betrokkene door een voorwaardelijke schorsing van zijn voorlopige hechtenis een groter risico op vrijheidsontneming liep als hij een handhavingsbesluit zou moeten uitlokken.

Gedoogverklaringen voor coffeeshops

7. De Afdeling ziet aanleiding om haar rechtspraak voor coffeeshops bij te stellen. Voor coffeeshops wordt de lijn dat een gedoogverklaring voor de verkoop van softdrugs (inclusief de voorwaarden), een weigering van een gedoogverklaring en een intrekking van een gedoogverklaring voor de toepassing van de wettelijke regels over bezwaar en beroep zowel voor derden als voor de overtreders met een besluit worden gelijkgesteld. Ter toelichting daarop het volgende.

De exploitant van een coffeeshop kan geen vergunning aanvragen voor de verkoop van softdrugs, omdat de verkoop volgens de Opiumwet verboden is. Gemeenten kunnen de verkoop van softdrugs als zodanig op grond van de Opiumwet ook niet reguleren. Het gevolg daarvan is dat volgens de lijn van de uitspraak van 24 april 2019 de exploitant van een coffeeshop alleen een oordeel van de bestuursrechter kan krijgen over de vraag of zijn coffeeshop al dan niet moet worden gedoogd of welke voorwaarden er aan het gedoogde mogen worden gesteld, door activiteiten in strijd met de Opiumwet te verrichten en af te wachten of het bestuur een sanctiebesluit neemt waartegen vervolgens rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Appellant heeft in zijn hoger beroep terecht aandacht gevraagd voor de bijzondere positie van coffeeshops die eruit bestaat dat er met de Aanwijzing Opiumwet landelijk beleid is geformuleerd met voorwaarden waaronder strafrechtelijke vervolging vanwege het handelen in strijd met de Opiumwet bij coffeeshops achterwege blijft. Onder 3.4 van die Aanwijzing staat dat tegen een coffeeshop die op grond van een door de gemeente afgegeven vergunning, beschikking of verklaring wordt gedoogd en de zogenaamde AHOJGI-criteria naleeft niet strafrechtelijk zal worden opgetreden wegens de verkoop van softdrugs. De achterliggende gedachte daarvan is te voorkomen dat de cannabisgebruiker in aanraking komt met drugs met een groter gezondheidsrisico. Aldus wordt enerzijds vastgehouden aan het uitgangspunt dat het exploiteren van een coffeeshop illegaal is, terwijl anderzijds feitelijk wél van overheidswege regulering plaatsvindt die onder omstandigheden verkoop van softdrugs mogelijk maakt. Naar het oordeel van de Afdeling is het onder die omstandigheden onevenredig bezwarend om van een exploitant te verlangen dat hij voor beoordeling van de vraag of en onder welke voorwaarden zijn coffeeshop wordt gedoogd, is aangewezen op de voor hem risicovolle weg van het uitlokken van een handhavingsbesluit.

Verdedigd zou kunnen worden dat voor derden de weg van een handhavingsverzoek en het aanwenden van rechtsmiddelen tegen het afwijzen daarvan of het uitblijven van een reactie daarop niet onevenredig bezwarend is. Gelet op de positie die de gedoogverklaring voor een coffeeshop inneemt in de hiervoor geschetste wijze van regulering van coffeeshops vindt de Afdeling het echter niet wenselijk om voor de mogelijkheid van rechtsbescherming onderscheid te maken tussen de verschillende rechtszoekenden. Daarmee wordt ook voorkomen dat de rechtsbescherming tegen gedoogbesluiten voor coffeeshops weer gecompliceerd zou worden.

8. Dat bij de wél voor bezwaar en beroep vatbare beslissing om al dan niet een exploitatievergunning voor een horecabedrijf te verlenen op grond van een gemeentelijke verordening in verband met de gevolgen voor de openbare orde en het woon- en leefklimaat rekening kan worden gehouden met de aard van het horecabedrijf, doet aan het voorafgaande niet af. Gemeenten zijn immers niet verplicht

om de verkoop van softdrugs via exploitatievergunningen te reguleren. De bestaande rechtsbescherming tegen exploitatievergunningen kan het ervaren tekort in de rechtsbescherming tegen gedoogbeslissingen in het kader van de Opiumwet dus niet volledig opvangen.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Bezwaar en beroep mogelijk tegen gedoogverklaringen voor coffeeshops") uitgebracht.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "APV-Exploitatievergunning" (JnB 2023, 751).

JnB 2023, 744

Conclusie Raadsheer Advocaat-Generaal, 07-09-2023, [ECLI:NL:CBB:2023:476](#)

Awb 6:7, 6:11

BEZWAARTERMIJN. BEROEPSTERMIJN. Conclusie van Raadsheer A-G Widdershoven over verschoonbaarheid van termijnoverschrijding.

Zie ook het bij deze conclusie uitgebrachte [nieuwsbericht](#) ("Conclusie raadsheer advocaat-generaal over verschoonbaarheid termijnoverschrijding").

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter ABRS, 12-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3445](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 745

MK Rechtbank Noord-Nederland, 07-09-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:3751](#)

minister voor Stikstof en Natuur, verweerder.

Habitatrichtlijn 1 onder e en i, 2, 3, 4 lid 1 en 4, 6 lid 1

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) 1.5 lid 1, 2 en 5, 1.8 lid 1, 2.1 lid 7

Algemene wet bestuursrecht 8:69a

NATUURBESCHERMING. RELATIVITEITSVEREISTE. Wijziging aanwijzingsbesluit

Habitatrichtlijngebieden. I.c. wordt geoordeeld dat de door eiser ingeroepen norm van artikel 2.1, zevende lid, van de Wnb voor wat betreft de door hem gestelde bedrijfsbelangen kennelijk niet strekt tot de bescherming van zijn belangen. Hierbij is doorslaggevend gewicht toegekend aan het gegeven dat het melkveebedrijf van eiser en de gronden in eigendom van eiser niet in of in de nabijheid van de genoemde Natura 2000-gebieden zijn gelegen. Omdat de

beroepsgronden van eiser gezien het relativiteitsvereiste niet tot vernietiging van het bestreden besluit kan leiden, wordt afgezien van een inhoudelijke bespreking daarvan.

Bij besluit van 22 november 2022 (het bestreden besluit) heeft verweerder ter uitvoering van de richtlijn 92/43/EEG1 (hierna: de Habitatrichtlijn) de aanwijzingsbesluiten van een groot aantal aangewezen Natura 2000-gebieden in Nederland gewijzigd. [...]

Het geschil

4. Tussen partijen is in geschil of verweerder de aanwijzingsbesluiten van de Natura 2000-gebieden “Van Oordt’s Mersken”, “Bakkeveense Duinen” en “Fochteloërveen” heeft kunnen wijzigen. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

Relativiteit

5. Eiser betoogt dat met het bestreden besluit soorten en habitattypen worden toegevoegd aan de Natura 2000-gebieden “Bakkeveense Duinen”, “Van Oordt’s Mersken” en “Fochteloërveen”. Nu de Wnb en het stikstofbeleid de kritische depositiewaarden (hierna: de KDW) als belangrijk uitgangspunt hanteren, houdt de toevoeging van habitattypen aan het betreffende Natura 2000-gebied volgens eiser in dat in de omgeving van het gebied minder mogelijk is en dat de stikstofreductie-opgaven groter worden. Van de toevoeging van stikstofgevoelige habitattypen zal eiser zeker nadelige gevolgen ondervinden. Niet alleen in relatie tot huidige bedrijfsvoering van eiser en/of zijn uitbreidingswensen, maar ook in relatie tot de stikstofreductie-opgave waarmee eiser zich binnen afzienbare tijd waarschijnlijk geconfronteerd zal zien. [...]

5.1.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) blijkt dat de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis heeft willen stellen dat er een verband is tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appellant door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van degene die in (hoger) beroep komt.

5.2. In de overzichtsuitspraak van 11 november 2020 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS), kenbaar uit [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#), is met betrekking tot bedrijfseconomische belangen en gebiedsbescherming onder meer het navolgende overwogen: [...]

5.2.1. Uit vaste jurisprudentie van de AbRvS, onder meer kenbaar uit [ECLI:NL:RVS:2018:891](#), dient te worden afgeleid dat het relativiteitsvereiste niet wordt tegengeworpen aan particulieren, indien zij woonachtig zijn in of in de nabijheid van het desbetreffende Natura 2000-gebied. Verder dient uit deze vaste jurisprudentie van de AbRvS te worden afgeleid dat het relativiteitsvereiste niet wordt tegengeworpen aan ondernemingen die hun bedrijven exploiteren in of in de nabijheid van het desbetreffende Natura 2000-gebied.

5.3. De rechtbank stelt vast dat de hierboven beschreven jurisprudentie ziet op de situatie dat door het bevoegd gezag toestemming wordt verleend voor een project dat gevolgen kan hebben voor een Natura 2000-gebied. In het onderhavige beroep staat echter een besluit ter discussie dat de status van het Natura 2000-gebied zelf wijzigt. Daarbij handelt het daarom niet om de vraag of degene die in zijn belang geraakt wordt door een project zich kan beroepen op de gevolgen die dat project heeft voor het Natura 2000-gebied maar handelt zich om de vraag of degene die door de wijziging van de te beschermen waarden in een Natura 2000-gebied mogelijk in zijn belang wordt getroffen en of diegene door de Wnb ook in die (bedrijfs)belangen wordt beschermd.

5.3.1. De rechtbank stelt voorop dat de hierboven beschreven jurisprudentie ook in deze situatie relevant is. Het valt immers niet goed in te zien waarom een derde buiten (de nabijheid van) een Natura 2000-gebied bij een besluit dat ziet op een project dat nadelige gevolgen voor een Natura

2000-gebied kan hebben, zich niet kan beroepen op de bepalingen die zien op de bescherming van die natuurbelangen, zich daar wel op zou kunnen beroepen indien de natuurwaarden van het Natura 2000-gebied zelf worden gewijzigd. Het gaat immers in beide situaties om de bescherming van dezelfde natuurbelangen. Dat zou slechts anders zijn indien uit de betrokken wetgeving, de Wnb, zoals die moet worden begrepen tegen de achtergrond van de Habitatrictlijn, uitdrukkelijk zou blijken dat bij de wijziging van de natuurwaarden van een Natura 2000-gebied de belangen van derden die hun bedrijf of eigendom buiten (de nabijheid van) een Natura 2000-gebied hebben, moeten worden afgewogen tegen de natuurbelangen die met het betrokken besluit worden gediend.

5.4. De rechtbank overweegt dat, gelet op de inhoud en de doelstelling van de Habitatrictlijn, onder meer blijkend uit de considerans en artikel 2, eerste lid, die richtlijn als beschermingsdoel heeft het in stand houden van habitats en soorten in gebieden die deel uitmaken van Natura 2000 en dat de Habitatrictlijn aldus beoogt een algemeen belang, te weten de natuur, te beschermen. Niets in de bepalingen van de Habitatrictlijn wijst erop dat de richtlijn de strekking heeft rechten of belangen van particulieren of ondernemingen te beschermen. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat niet alleen een uitdrukkelijke bepaling waarin rechten aan particulieren of ondernemingen worden verleend, ontbreekt, maar dat particulieren en ondernemingen in het geheel niet worden genoemd in de bepalingen, laat staan als houders van rechten of als adressanten van de bepalingen van de richtlijn (vgl. AbRvS, 11 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#)).

De rechtbank overweegt voorts dat voor zover een dergelijke bepaling al valt aan te wijzen, zoals artikel 2, derde lid, van de Habitatrictlijn, het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) uitdrukkelijk heeft overwogen dat bij de aanwijzing van een Natura 2000-gebied, waaronder de rechtbank ook de wijziging van een dergelijke wijziging begrijpt, geen rekening mag worden gehouden met vereisten op economisch, sociaal of cultureel gebied en met regionale en lokale bijzonderheden zoals vermeld in artikel 2, derde lid, van de Habitatrictlijn (arrest van het Hof van 7 november 2000, C-371/98, First Corporate Shipping, punten 16 en 25 (ECLI:EU:C:2000:600)). Verder overweegt de rechtbank dat de bepalingen van de Habitatrictlijn, die het algemene natuurbeschermingsbelang beogen te beschermen, niet mede ter bescherming van de belangen van particulieren of ondernemingen dienen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat de Habitatrictlijn, anders dan bijvoorbeeld de Luchtkwaliteitsrichtlijn, niet bepaalt dat de richtlijn naast de bescherming van het algemene belang als in dit geval natuurwaarden, ook de bescherming van de gezondheid van de mens of de kwaliteit van diens bestaan beoogt te verbeteren. Uit de voorgaande overwegingen volgt dat particulieren en ondernemingen niet onder de (personele) beschermingsomvang van de Habitatrictlijn vallen. Om die reden kent de Habitatrictlijn hun geen rechten toe die zij voor de rechter zouden moeten kunnen afdwingen. Het al dan niet tegenwerpen van het relativiteitsvereiste aan hen is naar het oordeel van de rechtbank niet in strijd met het Unierecht (vgl. AbRvS, 18 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1296](#)).

5.4.1. Daarnaast overweegt de rechtbank dat de bepalingen in de Wnb over de beoordeling van plannen, projecten of andere handelingen, die gevolgen kunnen hebben voor een Natura 2000-gebied, strekken ter bescherming van het behoud van de natuurwaarden in deze gebieden. De beoordeling van de toepassing van het relativiteitsvereiste dient plaats te vinden per afzonderlijk Natura 2000-gebied (vgl. AbRvS, 11 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:348](#)).

5.4.2. Uit bovenstaande overwegingen volgt naar het oordeel van de rechtbank dat ook in een situatie als de onderhavige waarin het bestreden besluit niet ziet op een project dat gevolgen kan hebben voor een Natura 2000-gebied maar op de wijziging van de natuurwaarden van een Natura 2000-gebied, de belangen van een derde die zijn bedrijf buiten de nabijheid van een Natura 2000-

gebied uitoefent, niet worden beschermd door de bepalingen van de Wnb zoals die moeten worden begrepen tegen de achtergrond van de Habitatrichtlijn. Ook in de jurisprudentie van de AbRvS die wel ziet op vergelijkbare besluiten waarbij een Natura 2000-gebied wordt aangewezen of de natuurwaarden van een dergelijk gebied worden gewijzigd, ziet de rechtbank geen aanknopingspunten voor een andersluidend oordeel (vgl. AbRvS, 30 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3655](#) en AbRvS, 13 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3839](#)).

5.4.3. De rechtbank stelt vast dat het melkveebedrijf van eiser op circa 880 meter van het dichtstbijzijnde Natura 2000-gebied "Bakkeveense Duinen" is gelegen en dat de gronden in eigendom van eiser in dit geval ruim buiten de begrenzing van de genoemde Natura 2000-gebieden zijn gelegen. Hieruit volgt dat eiser het melkveebedrijf niet exploiteert in of in de nabijheid van de genoemde Natura 2000-gebieden en dat de gronden in eigendom van eiser niet zijn gelegen in of in de nabijheid van de genoemde Natura 2000-gebieden. Het is de rechtbank ook niet gebleken dat de belangen van eiser op de een of andere manier zijn verweven met de natuurbelangen zoals die door de Wnb worden beschermd.

5.4.4. Gelet op de voorgaande overwegingen is de rechtbank van oordeel dat de door eiser ingeroepen norm van artikel 2.1, zevende lid, van de Wnb voor wat betreft de door hem gestelde bedrijfsbelangen kennelijk niet strekt tot de bescherming van zijn belangen. Hierbij heeft de rechtbank doorslaggevend gewicht toegekend aan het gegeven dat het melkveebedrijf van eiser en de gronden in eigendom van eiser niet in of in de nabijheid van de genoemde Natura 2000-gebieden zijn gelegen. Omdat de beroepsgronden van eiser gezien het relativiteitsvereiste niet tot vernietiging van het bestreden besluit kan leiden, ziet de rechtbank af van een inhoudelijke bespreking daarvan (vgl. AbRvS, 30 maart 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:900](#)).

Conclusie

6. Gelet op de voorgaande overwegingen is het beroep van eiser ongegrond. [...]

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RBNNE:2023:3752](#), [ECLI:NL:RBNNE:2023:3753](#) en [ECLI:NL:RBNNE:2023:3754](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2023, 746

MK CRvB, 30-08-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1681](#)

Raad van bestuur van het Uuw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 13 lid 1

Dagloonbesluit 16

Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) 14, 16

Wet op de loonbelasting 1964 (Wet LB 1964) 3 lid 1 aanhef en onder e

WET WIA. DAGLOON. INKOMSTEN OP GROND VAN STAGEOVEREENKOMST. FICTIEVE DIENSTBETREKking. Het Uuw heeft terecht de verhouding tussen betrokkene en de B.V. aangemerkt als een fictieve dienstbetrekking, de inkomsten die zij hieruit heeft genoten aangemerkt als loon en deze inkomsten meegenomen bij de berekening van het dagloon. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2023, 747

CRvB, 01-09-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1698](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Ouderdomswet (AOW) artikel 1, tweede lid, aanhef en onder d, artikel 1, derde lid, aanhef en onder b,

AOW. GEREГИSTREERD PARTNERSCHAP. Naar het oordeel van de Raad blijkt niet ondubbelzinnig dat tussen appellant en zijn partner geen sprake is van samenleving als geregistreerde partners. Van een situatie waarin beide geregistreerde partners een eigen leven leiden als waren zij niet als partner geregistreerd, is geen sprake.

1.2. [...] De rechtbank volgt appellant niet in zijn standpunt dat hij ten onrechte anders wordt behandeld dan een ongehuwde die apart woont van zijn partner en bij wie sprake is van vergelijkbare feitelijke omstandigheden. De rechtbank overweegt, onder verwijzing naar de uitspraak van de Raad van 14 februari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:583](#), dat aan de overheid op het gebied van de sociale verzekering een ruime beoordelingsmarge toekomt en dat het onderscheid in het geval van appellant, zo hier al sprake van is, niet ongerechtvaardigd is. [...]

4.7. In de uitspraak van 14 februari 2017 is overwogen dat een voor de toepassing van de AOW in alle opzichten volledig gelijke behandeling van gehuwden en ongehuwden nooit heeft bestaan. Verder heeft de Raad in die uitspraak geoordeeld dat verschillende behandeling van gehuwden en ongehuwden gerechtvaardigd is omdat de situatie van ongehuwd samenwonenden, gelet op de bijzondere band van het huwelijk die sociale, persoonlijke en juridische gevolgen heeft, niet gelijk is aan de situatie van gehuwden. Datzelfde geldt voor het geregistreerd partnerschap, dat in deze zaak aan de orde is, gezien de overeenkomsten van het geregistreerd partnerschap met het huwelijk. Zie recent ook nog de uitspraak van 29 juli 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:1959](#). In deze uitspraak is voorts overwogen dat het gegeven dat betrokkenen hun hoofdverblijf niet in dezelfde woning hebben niet voldoende is om duurzaam gescheiden leven aan te nemen. De echtelijke samenleving kan bestaan zonder dat van samenwonen sprake is.

4.8. Voor wat betreft het Eindrapport "Verkenning leefvormen in de AOW" wordt gewezen op wat is overwogen in de uitspraak van 23 december 2021 ([ECLI:NL:CRVB:2021:3355](#)). Volgens de geldende wetgeving heeft het aangaan van een geregistreerd partnerschap nu eenmaal gevolgen voor het AOW-pensioen. Het standpunt van betrokkene komt erop neer dat hij het niet eens is met die wetgeving. De Raad wijst erop dat er weliswaar in de politiek aandacht is voor de verschillende leefvormen binnen de AOW maar dat het eindrapport van de minister niet tot enige standpuntbepaling of besluitvorming heeft geleid. De door appellant voorgestane uitleg – dat aan gehuwden en geregistreerd partners alleenstaande-AOW wordt toegekend als wordt voldaan aan de voorwaarden van de tweewoningenregel – wordt wel als voorstel genoemd maar dat voorstel heeft niet tot een wetswijziging geleid. Onder deze omstandigheden is het niet aan de rechter om hier op vooruit te lopen.

4.9. Naar het oordeel van de Raad blijkt uit de feiten en omstandigheden zoals door appellant en zijn partner zijn ingevuld op de onderzoeksformulieren, en die zijn weergegeven in de aangevallen

uitspraak, niet ondubbelzinnig dat tussen appellant en zijn partner geen sprake is van samenleving als geregistreerde partners. Van een situatie waarin beide geregistreerde partners een eigen leven leiden als waren zij niet als partner geregistreerd, is geen sprake.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2023, 748

MK CRvB, 31-08-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1706](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW)

Wajong

WAJONG. LAATTIJDIGE AANVRAAG. Omdat sprake is van beperkingen op zeventienjarige leeftijd en omdat appellant is geboren in 1976, dient de beoordeling van zijn aanspraken plaats te vinden aan de hand van het bepaalde in de AAW. Het in hoger beroep ingenomen standpunt van appellant dat zijn aanspraken niet op grond van de AAW moeten worden beoordeeld, is dan ook onjuist. Het bestaan van beperkingen is echter niet genoeg om een Wajong-uitkering te kunnen krijgen. Duidelijk moet zijn hoe ernstig die beperkingen op het zeventiende en achttiende jaar waren en in hoeverre deze beperkingen appellant belemmerden bij het verrichten van loonvormende arbeid. Appellant kan op grond van de AAW immers pas als jonggehandicapte worden aangemerkt als hij door zijn beperkingen meer dan 25% arbeidsongeschikt is. In het geval van appellant kan het Uvw die beperkingen niet meer vaststellen. Dat komt omdat het inmiddels ongeveer dertig jaar geleden is dat appellant zeventien en achttien jaar was en er onvoldoende informatie is over hoe hij toen functioneerde. Dit geldt ook voor de periode dat appellant studeerde. Dat door het tijdsverloop onvoldoende informatie beschikbaar is om vast te kunnen stellen of appellant in aanmerking komt voor een Wajong-uitkering, komt volgens vaste rechtspraak voor zijn rekening.

JnB 2023, 749

MK Rechtbank Gelderland, 06-09-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:5013](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Doetinchem, verweerder.

Jeugdwet (Jw) 2.3 lid 1, 8.1.2 lid 3

JW. PGB. MAATWERKVOORZIENING VOOR ZOON (INHOUDENDE BEGELEIDING DOOR EISER). De rechtbank komt tot het oordeel dat de voorgestelde onderzoeksmethode zorgvuldig is en binnen redelijke grenzen blijft. Eiser heeft dan ook ten onrechte zijn medewerking aan het door het college opgedragen onderzoek door Curess geweigerd. **Beroep ongegrond.**

5. Tussen partijen is niet in geschil dat nader onderzoek naar de omvang van de ondersteuningsbehoefte van de zoon van eiser noodzakelijk is. Dat zijn partijen immers ook overeengekomen. Wel is tussen partijen in geschil of eiser en zijn zoon verplicht zijn mee te werken aan een onderzoek door Curess, de door het college aangewezen onafhankelijke deskundige. In dat

kader moet worden beoordeeld of de door Curess voorgestelde onderzoeksmethode het meest passend is in de situatie van eiser en zijn zoon en daarom niet onnodig belastend is.

Wie bepaalt of onderzoek nodig is en wie dat onderzoek verricht? [...]

6.1. Uit vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) volgt dat de jeugdige en zijn ouders op grond van voornoemde bepaling uit de Jw verplicht zijn mee te werken aan het door het college noodzakelijke geachte onderzoek naar de (omvang van de) behoefte aan jeugdhulp. [...]. Daaruit volgt dat het college in beginsel kan en mag bepalen hoe (volgens welke methodiek) en door wie dat onderzoek moet worden verricht.

Daar staat tegenover dat de deskundige die door het college wordt aangewezen het onderzoek ter zake deskundig zal moeten zijn, de deskundige het onderzoek zorgvuldig zal moeten verrichten en dat de gekozen methodiek binnen de grenzen van het redelijke dient te blijven. Dat wil zeggen dat het onderzoek niet onnodig belastend voor de jeugdige mag zijn. Wat een zorgvuldig onderzoek is en of de gekozen methodiek binnen de grenzen van het redelijke blijft, zal per geval verschillen. [...]

8.2. Gelet op die toelichting is de rechtbank van oordeel dat Curess als voldoende deskundig om het opgedragen onderzoek uit te voeren moet worden aangemerkt. Objectieve gegevens waarom Curess niet geschikt is als deskundige zijn door eiser niet naar voren gebracht.

Is de voorgestelde onderzoeksmethode zorgvuldig en blijft die binnen redelijke grenzen? [...]

11.1. De rechtbank heeft begrip voor het gevoel van eiser dat deze onderzoeksmethode veel van hem en zijn zoon vergt. Dat is echter niet voldoende om te oordelen dat de gekozen onderzoeksmethode niet zorgvuldig zou zijn en onnodig belastend is. [...]

11.6. De rechtbank komt dan ook tot het oordeel dat de voorgestelde onderzoeks-methode zorgvuldig is en binnen redelijke grenzen blijft. Eiser heeft dan ook ten onrechte zijn medewerking aan het door het college opgedragen onderzoek door Curess geweigerd. Als gevolg daarvan heeft het college de behoefte aan jeugdhulp niet (volledig) kunnen vaststellen. De rechtbank is van oordeel dat het college zorgvuldig heeft gehandeld door de jeugdhulp op basis van de wel aanwezige gegevens de vast te stellen op de wijze als is gebeurd in het bestreden besluit.

Dat de onderzoeksmethode (waarbij juist wordt afgezien van een observatie in de thuissituatie) die door JPH Consult wordt toegepast, ook leidt tot een objectieve vaststelling wat in het geval van eiser en zijn zoon normale ouder-kindzorg is en welke zorg daarbuiten valt, heeft eiser niet (aan de hand van objectieve gegevens) onderbouwd. [...]

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

JnB 2023, 750

MK Rechtbank Gelderland, 04-09-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:4967](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Nunspeet.

Wet langdurige zorg (Wlz)

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.3.5 lid 6, 8.6a

WMO 2015. AFWIJZING AANVRAAG TILLIFT. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college niet alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen afgewogen. Het college heeft daarbij in het geheel niet gekeken naar de belangen van eiseres bij het wel verstrekken van de gevraagde tillift. Laat staan dat dit belang is afgewogen tegen het belang van het college om de tillift niet te verstrekken. Het college moet een nieuw besluit op bezwaar nemen.

8. De rechtbank stelt allereerst vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiseres een Wlz-indicatie heeft voor VV05 (Beschermd wonen met intensieve dementiezorg), een vergoeding voor een VPT

ontvangt en dat een (passieve) tillift als maatwerkvoorziening voor haar een adequate oplossing is voor het probleem dat zij ondervindt in haar zelfredzaamheid. Het geschil spitst zich toe tot de vraag of deze maatwerkvoorziening verstrekt moet worden door het college op grond van de Wmo 2015.

8.1. Uit de indicatie VV05 volgt dat eiseres beschikt over een indicatie met verblijf. Zij heeft er echter voor gekozen om te wonen in een geclusterde woonvorm van [zorgorganisatie] en om haar Wlz-aanspraak op zorg af te nemen in de leveringsvorm VPT. Zij maakt daardoor geen gebruik van de verblijfscomponent van artikel 3.1.1, eerste lid, onderdeel a, van de Wlz maar is daarvoor dus wel geïndiceerd.

9. In vaste rechtspraak heeft de CRvB geoordeeld dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om een duidelijke scheiding in zorg en verantwoordelijkheid aan te brengen tussen de Wlz en de Wmo 2015. [...] Dit is vastgelegd gebracht in artikel 2.3.5, zesde lid, van de Wmo 2015. Daarin is bepaald dat het college een maatwerkvoorziening kan weigeren, indien de cliënt aanspraak heeft op verblijf en daarmee samenhangende zorg in een instelling op grond van de Wlz, of daarvoor in aanmerking zou kunnen komen. Als aan deze voorwaarden is voldaan dan is het college, behoudens het bepaalde in artikel 8.6a van de Wmo 2015, niet gehouden om een maatwerkvoorziening te verstrekken. Uit deze vaste rechtspraak volgt tevens dat de bevoegdheid om aan een cliënt, die aanspraak heeft op verblijf en daarmee samenhangende zorg in een instelling op grond van de Wlz, dan wel daarop aanspraak zou kunnen maken, een maatwerkvoorziening te verstrekken de gemeentebesturen echter niet ontzegd is. Bij het uitoefenen van die bevoegdheid heeft het college een zeer ruime beslissingsruimte. Als het tot een geschil over de toepassing van deze bevoegdheid komt zal de bestuursrechter beoordelen of het college, bij afweging van de rechtstreeks betrokken belangen, in redelijkheid tot zijn besluit heeft kunnen komen.

10. De rechtbank is met het college van oordeel dat de uitzonderingssituatie van artikel 8.6a van de Wmo 2015 niet op de situatie van eiseres van toepassing is. Eiseres heeft een huurovereenkomst gesloten voor haar woning met de particuliere verhuurder [bedrijf]. Uit de overwegingen in de aanhef en het bepaalde in artikel 7 van deze huurovereenkomst leidt de rechtbank af, dat de huurovereenkomst onverbreekelijk is verbonden met de zorgovereenkomst die eiseres met [zorgorganisatie] moet afsluiten. De huurovereenkomst zal door eiseres moeten worden opgezegd of door [bedrijf], wanneer de zorgovereenkomst met [zorgorganisatie] wordt beëindigd. Dat leidt, naar het oordeel van de rechtbank, tot de conclusie dat niet gezegd kan worden dat eiseres thuis woont, zoals bedoeld in artikel 8.6a, onder a, van de Wmo, omdat in een normale woonsituatie de benodigde zorg niet bepalend is voor de vraag of iemand er mag blijven wonen. Dat is in de situatie van eiseres wel het geval en maakt haar situatie wezenlijk anders.

10.1. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het college op grond van de Wmo 2015 de maatwerkvoorziening, in de vorm van een tillift, kan weigeren.

11. Uit de in 9 genoemde vaste rechtspraak volgt dat de bevoegdheid om aan een cliënt, op wie de uitzonderingssituatie van artikel 8.6a van de Wmo 2015 niet van toepassing is, toch een maatwerkvoorziening te verstrekken het college niet ontzegd is. Het college heeft de bevoegdheid om die maatwerkvoorziening wel te verstrekken, waarbij het een zeer ruime beslissingsruimte heeft. Als het tot een geschil over de toepassing van deze bevoegdheid komt zal de bestuursrechter beoordelen of het college, bij de afweging van de rechtstreeks betrokken belangen, in redelijkheid tot zijn besluit heeft kunnen komen.

11.1. Bij het uitvoeren van een belangenafweging moet het college allereerst de belangen van eiseres bij het wel verstrekken van de tillift en de belangen van het college bij het niet verstrekken

daarvan in kaart te brengen. Vervolgens moet het college motiveren waarom de belangen van de ene partij zwaarder moeten wegen dan de belangen van de andere partij.

11.2. Het college heeft zich, in het primaire besluit, op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat het zorgkantoor wellicht weigert een tillift te verstrekken een intern probleem is in de uitvoering van de Wlz. In het bestreden besluit heeft het college zich, aanvullend, op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat personen in een niet erkende Wlz-instelling met een VPT tussen wal en schip vallen op zich geen reden is om in het kader van de Wmo 2015 een maatwerkvoorziening te verstrekken. Uit deze standpunten, noch uit de overige processtukken of het verhandelde ter zitting blijkt, naar het oordeel van de rechtbank, dat het college de rechtstreeks alle bij het besluit betrokken belangen heeft afgewogen. Het college heeft daarbij in het geheel niet gekeken naar de belangen van eiseres bij het wel verstrekken van de gevraagde tillift. Laat staan dat dit belang is afgewogen tegen het belang van het college om de tillift niet te verstrekken. [...]

12.2. De rechtbank bepaalt [...] dat het college een nieuw besluit op bezwaar moet nemen met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank geeft het college hiervoor vier weken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB 2023, 751

MK ABRS, 13-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3431](#)

burgemeester van Apeldoorn.

Awb 1:3, 6:2, 7:1, 8:1

Coffeeshopbeleid 2013

APV. BESLUIT. Gedoogverklaring verkoop softdrugs. De ABRS ziet aanleiding om haar rechtspraak voor coffeeshops bij te stellen. Voor coffeeshops wordt de lijn dat een gedoogverklaring voor de verkoop van softdrugs (inclusief de voorwaarden), een weigering van een gedoogverklaring en een intrekking van een gedoogverklaring voor de toepassing van de wettelijke regels over bezwaar en beroep zowel voor derden als voor de overtreder met een besluit worden gelijkgesteld.

[...] Op 17 januari 2020 heeft de burgemeester aan [appellant] een gedoogverklaring voor een coffeeshop voor de duur van 6 jaar gegeven. [...]

2. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de burgemeester het bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat de gedoogverklaring volgens de rechtbank geen besluit is en ook niet daarmee gelijk moet worden gesteld. [...]

Beoordeling van de gronden van het hoger beroep

Rechtsvraag

3. In geschil is of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de burgemeester terecht het bezwaar niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat de brief van 17 januari 2020 geen besluit zou zijn en ook niet daarmee kan worden gelijk gesteld. [...]

5. In de uitspraak van 24 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1356](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat de gedoogbeslissing, de weigering een gedoogbeslissing te nemen en de intrekking van een

gedoogbeslissing, op een enkele uitzondering na, geen besluiten in de zin van de Awb zijn en daarmee ook niet moeten worden gelijkgesteld. Daartegen kunnen dan ook geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen worden aangewend. Voor deze lijn is gekozen om meer duidelijkheid te scheppen in de tot die tijd bestaande complexiteit in de rechtspraak en om verdere juridisering van het gedogen te voorkomen. In de uitspraak is toegelicht hoe via verschillende wegen wel een oordeel van de bestuursrechter kan worden verkregen over het al dan niet handhavend optreden, en dus het gedogen, door een bestuursorgaan. Een derde-belanghebbende kan opkomen tegen een sanctiebesluit dat hem niet ver genoeg gaat of, als er geen sanctiebesluit is, het bestuur om handhaving vragen en tegen een (afwijzende) beslissing op dat verzoek of het uitblijven van een reactie op dat verzoek rechtsmiddelen aanwenden. Degene die wil dat zijn handelen wordt gedoogd kan rechtsmiddelen aanwenden tegen een sanctiebesluit dat hij kan uitlokken door de overtreding te begaan. Een andere weg is het indienen van een aanvraag voor een vergunning of andere toestemming die op grond van de toepasselijke regelgeving is vereist en het vervolgens aanwenden van een rechtsmiddel tegen de beslissing op de aanvraag. Ook de derde-belanghebbende kan tegen deze beslissing rechtsmiddelen aanwenden. In de geschetste gevallen is steeds sprake van een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste en tweede lid, Awb respectievelijk het niet tijdig nemen van een besluit, dat op grond van artikel 6:2, onder b, Awb voor de toepassing van de wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep met een besluit is gelijk te stellen. Daarnaast is in de uitspraak van 24 april 2019 gewezen op de - algemene - lijn in de rechtspraak waarin in uitzonderlijke situaties een rechtsoordeel omwille van de rechtsbescherming met een besluit wordt gelijkgesteld.

6. De Afdeling heeft voor het maken van een uitzondering op de gekozen benadering alleen ruimte aanwezig geacht in zeer uitzonderlijke gevallen, waarbij genoemd wordt het geval waarop de uitspraak van de Afdeling van 9 maart 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP7160](#), betrekking had. Daarin werd de intrekking van de gedoogbeslissing om redenen van rechtsbescherming met een besluit gelijkgesteld omdat de betrokkene door een voorwaardelijke schorsing van zijn voorlopige hechtenis een groter risico op vrijheidsontneming liep als hij een handhavingsbesluit zou moeten uitlokken. Gedoogverklaringen voor coffeeshops

7. De Afdeling ziet aanleiding om haar rechtspraak voor coffeeshops bij te stellen. Voor coffeeshops wordt de lijn dat een gedoogverklaring voor de verkoop van softdrugs (inclusief de voorwaarden), een weigering van een gedoogverklaring en een intrekking van een gedoogverklaring voor de toepassing van de wettelijke regels over bezwaar en beroep zowel voor derden als voor de overtreder met een besluit worden gelijkgesteld. Ter toelichting daarop het volgende. De exploitant van een coffeeshop kan geen vergunning aanvragen voor de verkoop van softdrugs, omdat de verkoop volgens de Opiumwet verboden is. Gemeenten kunnen de verkoop van softdrugs als zodanig op grond van de Opiumwet ook niet reguleren. Het gevolg daarvan is dat volgens de lijn van de uitspraak van 24 april 2019 de exploitant van een coffeeshop alleen een oordeel van de bestuursrechter kan krijgen over de vraag of zijn coffeeshop al dan niet moet worden gedoogd of welke voorwaarden er aan het gedogen mogen worden gesteld, door activiteiten in strijd met de Opiumwet te verrichten en af te wachten of het bestuur een sanctiebesluit neemt waartegen vervolgens rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Appellant heeft in zijn hoger beroep terecht aandacht gevraagd voor de bijzondere positie van coffeeshops die eruit bestaat dat er met de Aanwijzing Opiumwet landelijk beleid is geformuleerd met voorwaarden waaronder strafrechtelijke vervolging vanwege het handelen in strijd met de Opiumwet bij coffeeshops achterwege blijft. Onder 3.4 van die Aanwijzing staat dat tegen een coffeeshop die op grond van een door de gemeente afgegeven vergunning, beschikking of verklaring wordt gedoogd en de zogenaamde AHOJGI-criteria

naleeft niet strafrechtelijk zal worden opgetreden wegens de verkoop van softdrugs. De achterliggende gedachte daarvan is te voorkomen dat de cannabisgebruiker in aanraking komt met drugs met een groter gezondheidsrisico. Aldus wordt enerzijds vastgehouden aan het uitgangspunt dat het exploiteren van een coffeeshop illegaal is, terwijl anderzijds feitelijk wél van overheidswege regulering plaatsvindt die onder omstandigheden verkoop van softdrugs mogelijk maakt. Naar het oordeel van de Afdeling is het onder die omstandigheden onevenredig bezwarend om van een exploitant te verlangen dat hij voor beoordeling van de vraag of en onder welke voorwaarden zijn coffeeshop wordt gedoogd, is aangewezen op de voor hem risicovolle weg van het uitlokken van een handhavingsbesluit.

Verdedigd zou kunnen worden dat voor derden de weg van een handhavingsverzoek en het aanwenden van rechtsmiddelen tegen het afwijzen daarvan of het uitblijven van een reactie daarop niet onevenredig bezwarend is. Gelet op de positie die de gedoogverklaring voor een coffeeshop inneemt in de hiervoor geschetste wijze van regulering van coffeeshops vindt de Afdeling het echter niet wenselijk om voor de mogelijkheid van rechtsbescherming onderscheid te maken tussen de verschillende rechtszoekenden. Daarmee wordt ook voorkomen dat de rechtsbescherming tegen gedoogbesluiten voor coffeeshops weer gecompliceerd zou worden.

8. Dat bij de wél voor bezwaar en beroep vatbare beslissing om al dan niet een exploitatievergunning voor een horecabedrijf te verlenen op grond van een gemeentelijke verordening in verband met de gevolgen voor de openbare orde en het woon- en leefklimaat rekening kan worden gehouden met de aard van het horecabedrijf, doet aan het voorafgaande niet af. Gemeenten zijn immers niet verplicht om de verkoop van softdrugs via exploitatievergunningen te reguleren. De bestaande rechtsbescherming tegen exploitatievergunningen kan het ervaren tekort in de rechtsbescherming tegen gedoogbeslissingen in het kader van de Opiumwet dus niet volledig opvangen.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Bezwaar en beroep mogelijk tegen gedoogverklaringen voor coffeeshops") uitgebracht.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 743).

JnB 2023, 752

MK ABRS, 13-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3482](#)

burgemeester van Roermond, appellant.

Dienstenwet 33 lid 1

Algemene Plaatselijke Verordening Roermond (hierna: de APV) 2.28

Beleidsregel houdende bepalingen inzake de verdeling van exploitatievergunningen coffeeshops gemeente Roermond 2020' (hierna: de Beleidsregel)

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. Exploitatievergunningen voor twee coffeeshops voor 5 jaar. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester de exploitatievergunningen voor de coffeeshops voor bepaalde tijd kon verlenen.

GEDOOGVERKLARING. I.c. wordt het standpunt van de burgemeester gevolgd dat tegelijk met de exploitatievergunningen impliciet gedoogverklaringen zijn verstrekt. In de uitspraak van 13-09-2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:3431](#); zie samenvatting hierboven), is geoordeeld dat een gedoogverklaring voor een coffeeshop voor wat betreft bezwaar en beroep met een besluit gelijk te stellen is. Dit betekent dat tegen de impliciet verstrekte gedoogverklaringen

rechtsmiddelen openstonden. Doordat de gedoogverklaringen aan de exploitatievergunningen zijn verbonden, hebben deze dezelfde geldigheidsduur.

Bij afzonderlijke besluiten [...] heeft de burgemeester een exploitatievergunning verleend voor coffeeshop Sky [...] in Roermond voor de duur van vijf jaar en een exploitatievergunning voor coffeeshop Skunk [...] in Roermond voor de duur van vijf jaar. [...]

3. Ten tijde van de verlening van de exploitatievergunningen aan Sky en Skunk was de Beleidsregel nog niet in werking getreden. In afwachting van dat beleid is wel alvast in voorschrift 1 van de vergunningen bepaald dat de exploitatievergunningen voor een beperkte duur worden verleend. Aan de vergunningen is ook een aantal nadere voorschriften verbonden om overlast te voorkomen en te bestrijden, waaronder over de inzet van beveiligers. [...]

Hoger beroep van de burgemeester

Vergunning voor vijf jaar

7. De burgemeester kan zich niet vinden in het oordeel van de rechtbank. Hij voert aan dat in de beide voorliggende gevallen de gedoogverklaring aan de exploitatievergunning is verbonden en dat er dus maar één document is. Er is maar ruimte voor twee coffeeshops in de gemeente, waardoor er schaarste is. Dit betekent dat de exploitatievergunning, met de daaraan verbonden gedoogverklaring, een schaarse vergunning is. Deze mag niet voor onbepaalde tijd worden verleend. Dit volgt niet alleen uit Europeesrechtelijke beginselen, maar ook uit het Nederlandse gelijkheidsbeginsel. Verder is de vergunning ook om redenen van openbare orde en het woon- en leefklimaat voor beperkte duur verleend. Dit had de rechtbank niet buiten beschouwing mogen laten, aldus de burgemeester.

Oordeel van de Afdeling

- Exploitatievergunning

8. De exploitatievergunningen zijn verleend op grond van artikel 2:28 van de APV. [...]

In de Beleidsregel, waarop de burgemeester in de besluiten is vooruitgelopen, is uitgewerkt hoe het derde en vierde lid van artikel 2:28 van de APV worden toegepast in het geval dat het horecabedrijf een inrichting betreft waarin onder meer softdrugs worden verkocht.

8.1. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat artikel 3 van de Opiumwet niet in de weg staat aan de wijze waarop in de Beleidsregel invulling is gegeven aan de in het derde en vierde lid van artikel 2:28 van de APV aan de burgemeester gegeven bevoegdheid. Met een exploitatievergunning wordt het recht verleend om een horecabedrijf te exploiteren. Daarbij kan op grond van overwegingen van openbare orde en woon- en leefklimaat rekening worden gehouden met de aard van het horecabedrijf, ook als dit een coffeeshop is. In beleidsregels mag de uitoefening van de bevoegdheid tot het verlenen van een exploitatievergunning, ook als die voor een coffeeshop wordt verleend, worden geconcretiseerd.

8.2. Uit het hiervoor overwogene volgt dat de burgemeester bevoegd is om beleidsregels vast te stellen voor de verlening van exploitatievergunningen voor inrichtingen waarvan bekend is dat daarin onder meer softdrugs worden verkocht. Die bevoegdheid ziet ook op beleidsregels ter maximering van het aantal coffeeshops in de gemeente. Dit is verenigbaar met de uitspraak van de Afdeling van 29 juni 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ9684](#) (Josemans), waarin onder 2.12.2 wordt overwogen: "Ten slotte laat het oordeel dat artikel 3 van de Opiumwet in de weg staat aan regulering van de verkoop van softdrugs bij gemeentelijke autonome verordening en daarop gebaseerde besluitvorming, een bevoegdheid om aan een inrichting waarin onder meer softdrugs worden verkocht een exploitatievergunning te verlenen onverlet, zolang deze niet wordt verleend voor de verkoop van softdrugs." De Afdeling wijst verder op haar uitspraken van 29 december 2016,

[ECLI:NL:RVS:2016:3461](#), en van 19 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4158](#). Beide uitspraken hebben betrekking op de verlening van exploitatievergunningen voor coffeeshops door de burgemeester van Utrecht, die bij deze verlening specifiek beleid voor coffeeshops toepast.

- Beperking exploitatievergunning tot vijf jaar

8.3. De beide exploitatievergunningen zijn verleend voor horecabedrijven waarvan bekend is dat daarin softdrugs worden verkocht en dat deze verkoop wordt gedoogd, maar houden dus niet de toestemming in voor de verkoop van softdrugs. Op een exploitatievergunning voor een horecabedrijf is de Dienstenrichtlijn van toepassing, die is geïmplementeerd in de Dienstenwet. Artikel 33, eerste lid, van de Dienstenwet luidt: [...]

Een dwingende reden van algemeen belang omvat, zoals erkend is in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, onder meer de openbare orde, aldus punt 40 van de preambule van de Dienstenrichtlijn. Artikel 33, eerste lid, van de Dienstenwet moet in dat licht worden uitgelegd.

8.4. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de besluitvorming ervan blijkt geeft dat de burgemeester de beperking van de duur van de exploitatievergunningen in voorschrift 1 heeft neergelegd ter bescherming van de openbare orde en het woon- en leefklimaat. Zo staat in de vergunning: "Omdat overlast in de buurt van de coffeeshops nog steeds een aandachtspunt is heb ik opnieuw aanvullende voorschriften aan de vergunning verbonden die tot doel hebben om de overlast die de bezoekers veroorzaken, in allerlei uitingsvormen, te voorkomen." En: "overwegende dat het met het oog op de handhaving van de openbare orde en ter bescherming van het woon- en leefklimaat in de omgeving van voornoemd horecabedrijf, noodzakelijk is om aan de te verlenen vergunning voorschriften en beperkingen te verbinden".

Door deze beperking van de duur van de exploitatievergunningen heeft de burgemeester een vast toetsingsmoment om te beoordelen of een vergunning opnieuw verleend zal worden, of dat - gelet op het belang van de openbare orde - een vergunningverlening niet langer wenselijk is. Ook kan hij dan opnieuw een Bibob-toets uitvoeren. De beperking wordt gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang. De beperking van de duur van de vergunning is evenredig met die reden van algemeen belang. De beperking is bovendien geschikt om het nagestreefde doel te bereiken en gaat niet verder dan nodig is om dat doel te bereiken.

Daarmee is voldaan aan artikel 33, eerste lid, aanhef en onder c, van de Dienstenwet. Reeds hierom kon de burgemeester de exploitatievergunningen voor bepaalde tijd verlenen.

Voorts overweegt de Afdeling het volgende. Hoewel de Beleidsregel op het moment van de besluitvorming door de burgemeester nog niet in werking was getreden, gold ook toen reeds de regel dat er maximaal twee exploitatievergunningen worden verleend aan horecabedrijven waarin onder meer softdrugs worden verkocht. Dit volgt uit het besluit van de gemeenteraad van Roermond van 11 november 1997. Zoals de burgemeester in de stukken uiteen heeft gezet, en op de zitting heeft toegelicht, is dit aantal van twee ingegeven door de behoefte om het risico van straathandel met de daarmee samenhangende criminaliteit te minimaliseren. Ook in de Beleidsregel waarop de burgemeester in de besluiten is vooruitgelopen, is de beperking van het aantal coffeeshops ingegeven door de behoefte om de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid te waarborgen. Hieruit volgt naar het oordeel van de Afdeling dat de vergunningplicht voor horecabedrijven waarin onder meer softdrugs worden verkocht en de in dat verband gestelde beleidsregels - waaronder die waarin een maximumaantal coffeeshops in de gemeente is bepaald - zijn opgenomen om de specifieke overlast van een coffeeshop te beperken.

Dit betekent dat het aantal beschikbare exploitatievergunningen beperkt is op grond van een dwingende reden van algemeen belang. De beperking tot dit aantal beschikbare vergunningen is

evenredig met die reden van algemeen belang. De beperking is ook geschikt om het nagestreefde doel te bereiken en gaat niet verder dan nodig is om dat doel te bereiken.

Daarmee is voldaan aan artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenwet. Ook daarom kon de burgemeester de exploitatievergunningen voor bepaalde tijd verlenen.

Gedoogverklaring

9. In dit geval zijn er geen aparte gedoogverklaringen. De Afdeling volgt het standpunt van de burgemeester dat tegelijk met de exploitatievergunningen impliciet gedoogverklaringen zijn verstrekt. In de uitspraak van heden, [ECLI:NL:RVS:2023:3431](#), is geoordeeld dat een gedoogverklaring voor een coffeeshop voor wat betreft bezwaar en beroep met een besluit gelijk te stellen is. Dit betekent dat tegen de impliciet verstrekte gedoogverklaringen, anders dan de rechtbank oordeelde, rechtsmiddelen openstonden.

Doordat de gedoogverklaringen aan de exploitatievergunningen zijn verbonden, hebben deze dezelfde geldigheidsduur. De looptijd van de gedoogverklaringen komt dus overeen met de blijkens het voorgaande gerechtvaardigd te achten beperkte looptijd van de exploitatievergunningen voor de horeca-inrichtingen waarin de verkoop van softdrugs wordt gedoogd. De Afdeling vindt de aansluiting in werkingsduur van de gedoogverklaringen op de exploitatievergunningen voor de onderhavige inrichtingen een logische keuze die rechtens toelaatbaar is. [...]

11. Het hoger beroep is gegrond. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Exploitatievergunningen voor coffeeshops kunnen wel tijdelijk worden verleend") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2023, 753

MK ABRS, 13-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3411](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EU Handvest 4

EVRM 3

ASIEL. DUBLIN. Kroatië. De staatssecretaris heeft aan zijn onderzoeksplicht voldaan. Hij heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

1.1. Dit is de eerste uitspraak waarin de Afdeling opnieuw oordeelt over de situatie in Kroatië voor Dublinclaimanten sinds de uitspraak van 13 april 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1043](#). Daarin overwoog de Afdeling dat er serieuze aanknopingspunten waren dat overgedragen Dublinclaimanten in Kroatië het risico lopen op pushbacks. Bij een pushback wordt een vreemdeling vanuit de aangezochte lidstaat doorgestuurd naar een derde land zonder dat hij in de aangezochte lidstaat een verzoek om bescherming heeft kunnen doen en zonder dat hij daar een asielprocedure heeft kunnen doorlopen. De Afdeling heeft de staatssecretaris in de uitspraak van 13 april 2022 de opdracht gegeven om

nader onderzoek te doen naar de positie van overgedragen Dublinclaimanten in Kroatië, om na te gaan of hij voor dat land nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan.

1.2. Naar aanleiding van de uitspraak van 13 april 2022 heeft de staatssecretaris onderzoek gedaan naar de actuele situatie voor Dublinclaimanten in Kroatië. Hij heeft de bevindingen uit dat onderzoek weergegeven in de beslisnota van 21 december 2022, kenmerk 4392657, bij de brief aan de Tweede Kamer van 20 januari 2023. [...]

2.3. Uit deze informatie volgt dat overgedragen Dublinclaimanten niet het risico lopen om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling van hun asielverzoek of tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Daarbij hebben de Kroatische autoriteiten zich ook bereid verklaard om in voorkomende gevallen individuele garanties af te geven. Daarnaast heeft de staatssecretaris gewezen op de factsheet 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia' van 20 april 2023, opgesteld door het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kroatië en gepubliceerd op de website van de European Union Agency for Asylum (EUAA), waarin de Kroatische autoriteiten hun handelswijze bij overgedragen Dublinclaimanten in algemene zin en ten overstaan van alle lidstaten hebben omschreven. De Afdeling beschouwt deze informatie als een uitdrukkelijke bevestiging door de Kroatische autoriteiten dat zij Dublinclaimanten als de vreemdeling zullen opnemen in de nationale asielprocedure, al dan niet na het opnieuw indienen van een verzoek om internationale bescherming. Deze situatie is wezenlijk anders dan op het moment van de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2022. [...]

2.6. Gelet op wat de Afdeling onder 2 tot en met 2.5 heeft overwogen, klaagt de staatssecretaris terecht over het oordeel van de rechtbank dat hij de twijfel of hij voor Kroatië mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met de informatie van de Kroatische autoriteiten niet heeft weggenomen. De staatssecretaris heeft aan zijn onderzoeksplicht voldaan. Hij heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De vreemdeling legt niet uit waarom hij desondanks een reëel risico loopt op een met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling bij overdracht aan Kroatië.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2023, 754

VZR ABRS, 11-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3447](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2001/55/EG

ASIEL. Richtlijn Tijdelijke Bescherming. Mededelling staatssecretaris op 2 september 2023 dat ook andere derdelanders die uit Oekraïne naar Nederland zijn gevlucht en niet de Oekraïense nationaliteit hebben, in Nederland mogen blijven tot de Afdeling een eindoordeel geeft over het beëindigen van het recht op tijdelijke bescherming voor deze groep. Met deze beslissing benadrukt de voorzieningenrechter dat de mededeling van de staatssecretaris van 2 september 2023 in dit geval ook op de vreemdeling van toepassing is.

JnB 2023, 755

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 07-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13495](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2001/55/EG

ASIEL. Richtlijn Tijdelijke Bescherming. Aan eiser is tijdelijke bescherming verleend omdat hij een tijdelijk verblijfsrecht in Oekraïne had om te werken. Door de implementatie van de RTB moest eiser een “gewone asielaanvraag” indienen om in aanmerking te komen voor deze tijdelijke bescherming. Eiser heeft echter geen asielmotieven en verweerder is niet bevoegd om de tijdelijke bescherming die reeds is verleend aan individuele ontheemden te beëindigen. De rechtbank onthoudt zich van verdere kwalificaties van de RTB-besluitvorming en volstaat met de suggestie dat de beperkt beschikbare capaciteiten “in de vreemdelingenketen” wellicht efficiënter zouden kunnen worden benut en de prioritering van de behandeling van asielaanvragen wellicht zou kunnen worden herzien.

JnB 2023, 756

MK ABRS, 06-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3365](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 24

Vb 2000 3.108b

ASIEL. Gehoor veilig land van herkomst. In dit geval had de staatssecretaris in de medische informatie over de vreemdeling en zijn verklaringen aanleiding moeten zien om het gehoor af te breken en alsnog de FMMU te raadplegen.

1.1. De vreemdeling klaagt in zijn tweede grief terecht over de overweging van de rechtbank dat de staatssecretaris geen medisch advies aan de FMMU hoefde te vragen. De staatssecretaris had ten tijde van het gehoor de beschikking over het in de Nederlandse taal gestelde patiëntdossier waarin is vermeld dat de vreemdeling schizofrenie en slapeloosheid dan wel andere slaapstoornis heeft en dat hij in dat kader onder meer olanzapine, een psychofarmacon, voorgeschreven heeft gekregen. Verder heeft de vreemdeling bij de aanvang van dat gehoor verklaard psychofarmaca te slikken om depressieve klachten wat weg te nemen en in de nacht een beetje te kunnen slapen. Ook heeft hij gezegd dat hij dat medicijn al meer dan een dag niet meer heeft en de dokter echt te pakken moet krijgen voor nieuwe medicatie. Voorts heeft de vreemdeling verklaard in Armenië een maand in een psychiatrisch ziekenhuis te hebben verbleven en daarna langjarig in de gevangenis op de psychiatrische afdeling. In dit geval had de staatssecretaris daarom naar het oordeel van de Afdeling in de medische informatie over de vreemdeling en zijn verklaringen aanleiding moeten zien om het gehoor af te breken en alsnog de FMMU te raadplegen. Dat de vreemdeling aan het begin van het gehoor heeft verklaard dat hij in staat was om te worden gehoord en dat ook aan het slot nog eens heeft bevestigd, is gelet op genoemde feiten en omstandigheden onvoldoende reden om van het inschakelen van de FMMU af te zien. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris het besluit van 13 januari 2022 niet zorgvuldig heeft voorbereid (artikel 3:2 van de Awb).

JnB 2023, 757

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 26-07-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13594](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 44 lid 2

Richtlijn 2013/32/EU 6 lid 1

ASIEL. Op het moment van ontvangst van de loopbrief was weliswaar sprake van een verzoek om internationale bescherming maar dat is niet hetzelfde als een aanvraag in de zin van artikel 44, tweede lid, van de Vw.

9. Uit de systematiek van de Vw, het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 valt af te leiden dat de ingangsdatum van een verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is de dag waarop aan alle in enig wettelijk voorschrift gestelde vereisten voor het indienen van een aanvraag om een dergelijke vergunning is voldaan. De in artikel 44, tweede lid, van de Vw opgenomen zinsnede "de datum waarop de aanvraag is ontvangen" moet daarom zo worden begrepen dat pas sprake is van een ontvangen aanvraag als aan alle wettelijke vereisten voor de indiening van die aanvraag is voldaan. Dit betekent in dit geval dat de ingangsdatum van de verleende vergunning niet eerder kan zijn gelegen dan op 18 september 2022, de datum waarop eisers een M35-H formulier, wat het voorgeschreven model voor de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is, hebben ondertekend [\[ECLI:NL:RVS:2012:BW4264\]](#).

9.1 Dat verweerder had moeten uitgaan van de datum waarop eiser zich in Ter Apel hebben gemeld om een asielaanvraag te doen, 13 augustus 2022, en op welk moment zij ook een zogenaamde loopbrief hebben ontvangen, volgt de rechtbank niet. Op dat moment was weliswaar sprake van een verzoek om internationale bescherming maar dat is niet hetzelfde als een aanvraag in de zin van artikel 44, tweede lid, van de Vw, waarbij de rechtbank ook verwijst naar de uitspraak [\[ECLI:NL:RVS:2012:BW4264\]](#). [...]

9.2 Eisers stelling dat zij onverwijld in de gelegenheid hadden moeten worden gesteld om een asielaanvraag in te dienen en dat verweerder ook in strijd met artikel 6 van de Procedurerichtlijn heeft gehandeld door dat niet binnen drie dagen te doen, leidt niet tot een ander oordeel. Artikel 6, eerste lid, van de Procedurerichtlijn, waarin die drie dagen zijn opgenomen, gaat niet over de aanvraag, het begin van de procedure of over de ingangsdatum van de verleende verblijfsvergunning, maar over de registratie van het verzoek om internationale bescherming. De rechtbank stelt verder vast dat eisers vijf weken en één dag na hun aanmelding in Ter Apel in de gelegenheid zijn gesteld om een asielaanvraag in te dienen. Die periode is niet zodanig lang dat daarmee afbreuk is gedaan aan het uitgangspunt van de Procedurerichtlijn dat op asielverzoeken zo spoedig mogelijk wordt beslist.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 758

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 23-08-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13717](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Niet kan worden gezegd dat de termijn waarbinnen eiser nadat hij kenbaar heeft gemaakt asiel te willen aanvragen (25 juni 2022) in de gelegenheid is gesteld daartoe een formeel verzoek in te dienen (16 februari 2023), zo kort mogelijk is. Dat dit enkel het gevolg is van de hoge instroom aan asielzoekers is niet aannemelijk gemaakt. Na 16 februari 2023 heeft het vervolgens nog tot 5 april 2023 geduurd voordat verweerder de Dublinclaim op Frankrijk heeft gelegd. De rechtbank vindt de termijn die ligt tussen het moment dat eiser zijn asielwens heeft geuit en het indienen van de Dublinclaim zodanig lang dat moet worden geoordeeld dat verweerder niet overeenkomstig het uitgangspunt van de Dublinverordening zo snel mogelijk heeft vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor

de behandeling van het asielverzoek. Verweerder had hierin aanleiding moeten zien om de asielaanvraag van eiser in behandeling te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 759

MK ABRS, 07-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3414](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 16 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De vreemdeling is drie dagen in een politiecel geplaatst voordat hij naar het detentiecentrum is vervoerd. Niet gebleken van bijzondere omstandigheden voor plaatsing in een niet-gespecialiseerde inrichting. Maatregel vanaf het begin onrechtmatig.

1. In zijn derde grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte geen reden heeft gezien om ambtshalve de bewaring onrechtmatig te achten. Daarbij wijst de vreemdeling op de omstandigheid dat al ten tijde van de zitting uit het procesdossier bleek dat hij drie dagen in een politiecel is geplaatst voordat hij naar het detentiecentrum is vervoerd.

1.1. Voor bewaring wordt in de regel gebruik gemaakt van een gespecialiseerde inrichting (artikel 16, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn). Dit is een Unierechtelijke voorwaarde voor bewaring, waarvan de bewaringsrechter de niet-naleving als daar aanleiding toe is ambtshalve moet vaststellen. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 26 juli 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2829](#), onder 6. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt verder dat een vreemdeling alleen in een niet-gespecialiseerde inrichting kan worden geplaatst als de bijzondere omstandigheden van het geval dat rechtvaardigen. De Afdeling wijst op het arrest W.M. van het Hof van 2 juli 2020, [ECLI:EU:C:2020:511](#). Daarvan is in dit geval niet gebleken. De staatssecretaris heeft niet gemotiveerd waarom het nodig was om de vreemdeling drie dagen in een politiecel te plaatsen. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 16 november 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3290](#), onder 1.1. De rechtbank heeft gelet op het voorgaande niet onderkend dat de maatregel vanaf het begin onrechtmatig is geweest.

JnB 2023, 760

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 11-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13656](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1 a b

VREEMDELINGENBEWARING. Bewaring op grond van artikel 59b van de Vw 2000. De onrechtmatigheid gedurende de aan deze maatregel voorafgaande maatregel wordt zodanig ernstig geacht dat er sprake is van een ernstige schending zoals wordt bedoeld in de Afdelingsuitspraak van 16 juni 2023 [ECLI:NL:RVS:2023:2353](#). Hierdoor is ook de onderhavige maatregel onrechtmatig. De rechtbank acht hierbij van belang dat eiser gedurende een periode van 21 dagen onrechtmatig in bewaring heeft verbleven en dat de staatssecretaris gedurende deze periode, dus vanaf het moment van de eiser uitgesproken asielwens, geen handelingen heeft verricht in het kader van de behandeling van zijn asielverzoek. De rechtbank acht verder het belang van eiser om gezien het voorgaande gebrek in vrijheid te

worden gesteld zwaarder dan de door de staatssecretaris aan de maatregel ten grondslag gelegde belangen.

JnB 2023, 761

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 08-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:13572](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a

VREEMDELINGENBEWARING. Gezin met minderjarige kinderen. De rechtbank is niet afdoende gebleken van het bij de belangenafweging betrekken van de leeftijd van de kinderen, de medische gesteldheid van de kinderen of de blijk van medewerking die de moeder kenbaar heeft gemaakt aan Vluchtelingenwerk, het COA en de DT&V. Verweerder stelt zich terecht op het standpunt dat het wenselijk is het gezin in zijn geheel over te dragen maar gaat daarbij voorbij aan de wenselijkheid van bewaring - met het oog op de aanwezigheid van minderjarige kinderen - voorafgaand aan deze overdracht. Hierbij hadden o.a. de jonge leeftijd van de kinderen en de medische omstandigheden van [xxx] (waarop in het gehoor ook niet is doorgevraagd) kenbaar moeten worden betrokken. De enkele stelling dat medische hulp in detentie aanwezig is, is in dit geval onvoldoende.

[Naar inhoudsopgave](#)